

1. kapitola

JAVOR

Danny O'Neill si ve slunečním svitu promnul oči a pomalu zamířil do pokoje rodičů, aby se podíval do vypraného prádla po nějakých čistých ponožkách. Postel byla prázdná, zmačkané přikrývky odhrnuté. Obvykle si ustlali, hned jak vstali.

Danny si položil ruku na temeno hlavy a pokusil se uhladit své krátké hnědé vlasy.

„Mami?“ zavolal. „Mami? Tati?“

Domem se rozléhalo jen ticho.

„Tati?“ zkusil to znovu.

Ani tentokrát nedostal odpověď.

Možná něco kutí venku na zahradě. Je trochu brzo, ale rodiče se někdy chovají zvláště. Mají k tomu vlastní, podivné důvody.

Dole v hale našel pootevřené domovní dveře a koberec nasáklý dešťovou vodou. Stolek s telefonem, vržený na knihovnu, se převrátil, útržky mokrého papíru se rozprostíraly po celé ploše zdí. Dva zarámované obrázky spadly z háčků a rozbily se o podlahovou lištu. Na obou byla malá Emma, která zemřela, než se Danny narodil, visely tu po celý jeho život a vždycky, když do haly proniklo slunce, nepatrně vybledly. Sklo se roztříštilo, Emminy tváře pocákaly dešťové kapky. Vytvořily červenou vyrážku připomínající neštovice.

Kam se rodiče poděli? Vždycky se vrací domů. Vždycky tu ráno jsou, bez ohledu na to, co dělali v noci.

Zvedl telefon a zkusil jim zavolat na mobil, ale u obou čísel hovor spadl do hlasové schránky. Jsou mrtví.

Jeho bavlněným pyžamem pronikl lehký vánek, až mu naskočila husí kůže. Když mu pomalu přeběhl mráz po zádech, už si nebyl tak jistý, že za to mohl jen chlad.

Domu vládl naprostý klid.

Přes kuchyň docupital k zadním dveřím, jeho nohy při tom na kachličkách zanechávaly mokré stopy. Přitiskl nos ke skleněné dveřní tabuli. Na trávníku se povalovaly větvičky, listy a kusy rozlámaného plotu. Co ho uprostřed noci vzbudilo, ale Danny pochopil, až když vyšel ven. Do starého javoru udeřil mohutný blesk a rozštípl ho, přesně podél kmene, skoro až ke kouřící zemi.

Strom zčernal a odumřel. Houpačka, dřív zavěšená na spodní větvi, visela na řetězech roztavená, a u země, kde zůstal kmen neporušený, se drželo několik obláček mlhy.

Blesk uhodil jen pár metrů od domu. Pár metrů od po-koje, kde předtím ležel a třásl se pod peřinou.

Danny na okamžik zapomněl na rodiče a zíral na zohýbané dřevo stromu. Chtěl se natáhnout a dotknout se jeho zuhelnatělých větví. Budou na omak pevné, nebo spíš lehké? Rozpadnou se mu mezi prsty v prach? Okolo kmene ležela hromádka popela a pár oharků – šedočerné kusy javoru a spálené stonky podrostu. Naklonil se, zajímalo ho, jestli jsou ještě teplé, a očima přitom zavadil o cosi hnědého, vyčnívajícího mezi černými uhlíky. Klacík stejné barvy, jakou původně měl starý strom.

Zvedl ho. I když byl klacík tenký jako tužka, nerozpadl se, ale zůstal tvrdý, nezlomil se pod tlakem jeho prstů. Danny na chvíli svažtil čelo, přišlo mu zvláštní, že je klacík tak těžký.

Do uší se mu vloudilo slabé naříkání.

„Poslední... nejcennější kousek mne... Ach ouvej...“

Danny ihned věděl, že k němu promluvil strom, i když netušil, jak na to přišel. Nepohnula se jediná větvička.

„Prosím?“ zavolal. Nebyl si jistý, jak má umírající strom oslovovat.

„No tak... se zdvořilostí... si nelam hlavu...“ Strom teď mluvil trochu udýchaně. „Není čas... muselo se to stát... popojdi na světlo, sotva tě vidím...“

Danny stál přímo v záři slunce. „Vždyť jsem na světle,“ odpověděl.

„Aha... tak... tam je světlo... tady tedy musí být tma... a není čas... na nic... nezbyvá čas...“

Strom ztichl. Danny se porozhlédl po něčem, co by ho znovu přimělo promluvit. Co to říkal? Nejcennější kousek z něj? Poslední? Podíval se na klacík, který držel v ruce. Kdyby stromu vrátil jeho poslední neporušený kousek, možná by získal ještě nějakou energii, aby mohl mluvit.

Přikročil blíž a vklínil klacík do rozštípnutého kmene. Jakmile ho pustil, svět jako by utichl. V dálce zpívali ptáci a rachotila doprava, ale na zahradě se ve vzduchu vznášel strnulý klid.

Strom se otřásl. Dannymu to připadalo spíš jako záchvěv vzteku než smrti, co ale věděl o řeči těla stromů? Každopádně se nezdálo, že by vrácení klacíku pomohlo.

S posledním otřesem klacík spadl na zem a Danny se pro něj sehnul. Jakmile se ho dotkl, znovu uslyšel hlas stromu, tentokrát mnohem slabší.

„Hlupáku... nemůžu... budeš na to... muset přijít... ale... proč je... kde to je? Proč ne... proč... nevrátit...“

„Přijít na co?“ ptal se Danny. „Co chceš vrátit?“

Stromu docházel dech. Slova, která následovala, vyřkl pečlivě, jako by věděl, že nemá čas vymyslet nějaká působivější.

„To... Sammael... Chce... použije písek... vnuke ti... sny... Dávej si pozor... koho se zeptáš... Nej... nejdůležitější...“

Javor vydechl naposledy. Půda pod Dannyho nohama jako by se z posledních sil vzedmula a poté se znovu usadila pod sežehnutým trávíkem. Danny se podíval na klacík v ruce, potom ho položil a opět zvedl. Pokaždé, když ho pustil, jako by zavládl stejný klid.

Zkusil ho lehce zmáčknout a říct: „Haló!“, jak jen nejzřetelněji dokázal. Přísahal by, že zaslechl slaboučkou ozvěnu dechu, který mu na okamžik zašuměl u nohou jako vítr, prodírající se obilným polem. Ale víc nic.

Danny se rozhodl, že bude lepší to říct otci, ten se ve stromech vyznal. Prudce se otočil a vtom se zastavil s jednou nohou napůl ve vzduchu, když si vzpomněl. Rodiče tam nejsou. A nejsou ani tady.

Co se jen mohlo přihodit? Třeba se šli na tu bouřku podívat, někde uvízli a nemůžou se dostat ven.

Třeba jsou mrtví.

Ne. Zatřásl hlavou, aby tu myšlenku potlačil. Nemůžou být mrtví. Někdo přece musí vědět, kde jsou.

Možná by se mohl někoho zeptat – ani tenhle nápad ho ale zrovna nenadchl. Když loni na Vánoce na farmě tety Kathleen prozradil, že byl za bouřky venku, propukla prudká hádka – maminka se šíleně rozzuřila, teta Kathleen křičela cosi o posedlosti a tatínek na ni řval, že kvůli ní u nich bude zase slídit sociálka, jako by to posledně nestačilo.

Pravda, rodiče se někdy Dannymu nevěnovali tak dlouho, až měl dojem, že by mohl dojít málem do Francie, než by si všimli, že odešel, ale zmínka o sociálce v něm vyvolala nervozitu. Jasně, máma sedí pořád u počítače a táta se většinou potuluje venku a civí na mraky, někdy se večerí, až když je Danny tak unavený, že málem usne a spadne obličejem do bramborové kaše, ale aspoň jsou věci okolo jeho. Jeho rodiče jsou možná potrhlí, ale dbají na to, aby měl pěkný domov a čisté oblečení, takže i když se večerí pozdě, aspoň druhý den nemusí jít do školy v tom samém, zaschlou kaší ozdobeném tričku.

Sociální pracovnice by se podívaly na jeho rodinu a viděly, co jeho rodiče nedělají, ne to, co dělají, a Danny celkem správně tušil, že by se jim to, co by viděly, nelíbilo.

Co jiného může dělat? V pondělí ráno musí do školy. Danny se na pondělky docela těšil, protože měli dvě hodiny výtvarky a ve škole už nebyl žádný opravdový výtvarkář, takže mohl nedávat pozor a kreslit si, cokoli chtěl, zatímco ostatní spolužáci pouštěli z telefonů psí štěkot nebo zkoušeli skočit z okna a poté se vrátit dveřmi, aniž by si toho

suplující učitel všiml. Výtvarka byla jediný předmět, během kterého se nikdo nedíval na hodiny.

Cítil silné nutkání tam být, sedět nerušeně v lavici u okna a snažit se nakreslit něco složitějšího. Když kreslil, nikdy na nic nemyslel, jen na čáry a stíny.

No proč ne? Třeba se rodiče jen někde zdrželi. Nejspíš jen dojeli dál, než měli v plánu, nic víc. Určitě už budou zpátky, až se vrátí.

Danny se vydal zpět dovnitř, klacík položil na stůl a nasypal si do misky kukuřičné vločky. Posadil se, ale zvládl sníst jen pár soust, pak se mu udělalo špatně.

Co je to za klacík? Ležel na stole vedle jeho misky a vypadal jako úplně obyčejný klacík. Chtěl natáhnout prsty a znova ho vzít do ruky, zničehonic se ale zalekl toho, co dalšího by se mohlo stát. Slyšel by zase podivné hlasy, které by narušily ticho domu?

Ne, jistěže ne. To si s ním jen pohrává jeho vlastní mysl. Nebo někdo jiný. Jo, to bude ono – rodiče se s oblibou snaží jeden druhého nachytat na nějaký hloupý trik a teď si vystřelili z něj. Nic víc. Jen hloupý trik.

Oblékl se a vzal si batoh. Jen nějaký trik. Ať už se rodiče pokouší o cokoli, moc vtipné to není.

„Čau!“ vykřikl směrem za sebe, když vycházel z domu, aby věděli, že se nenechal napálit, kdyby tu někde byli. A jak šel po cestičce k zahradní brance, pozorně poslouchal, jestli z domu za sebou neuslyší zvuky.

Když však otočil hlavu, aby se naposledy podíval, pořád tam nikdo nebyl.